

Gdybyś teraz zapukał do drzwi...

*Za oknem zapadł zmrok,
A w pokoju pali się tylko lampką przy moim biurku.
I przypomniałeś mi się ty O. Edmundzie jak na jednym z obrazów siedzisz przy blasku
świeczy i z piórem zanurzone w atramencie pisziesz do swoich siostrzyczek może akurat te
właśnie słowa?!*

„Miłość niech wypełnia wszystkie czyny wasze...”

*Niech wypełnia O. Edmundzie:
w każdym dniu,
w każdej minucie
i w każdej chwili naszego dnia...*

ℒℒℒ

*Błogosławiony Edmundzie proszę Cię
prowadź mnie codziennie po drodze Twjej.
Niech moje serce będzie dobre jak chleb,
a dłonie otwarte dla tych co potrzebują ich.
Oświeć mą duszę promieniem Swoim
i rozświetl znak miłości i prostoty na drodze mojej,
abym nie błądziła i nie ustała w drodze
skąd patrzysz na mnie z wyżyn nieba!*

ℒℒℒ

*Chociaż minęły już 164 lata od chwili, kiedy otworzyły się drzwi ochronkowe dla wiejskich
dzieci to nie zamykają się,
aż do dnia dzisiejszego - Edmundzie.
I może zmienił się wygląd sal ochronkowych,
może zmieniły się warunki,
a dzieci już nie są tymi samymi co kiedyś,
To Twój duch Edmundowi wciąż ten sam nieustannie trwa w naszych sercach!*

ℒℒℒ

Patrzę na Ciebie Edmundzie i zastanawiam się,
dlaczego tak mało powołań o które wciąż się modlimy?
Dlaczego znikną zapał?
Tyle jest niezrozumienia?
I dlaczego brakuje miłości między nami tej zwyczajnej, na co dzień?!?

A przecież miłość miała wypełniać wszystkie czyny nasze...
Kiedy i gdzie ją zgubiłyśmy?
Pomóż nam na nowo ją odnaleźć i rozpaść na nowo w naszym życiu!

ℒℒℒ

Miłość i prostota.
Prostota i miłość.
Te dwa filary, które złączyłeś, aby były dla nas błogosławieństwem.
Zastanawiam się więc,
Który z nich jest bardziej pęknięty i kruszeje na naszych oczach?!

ℒℒℒ

To już ponad 200 lat minęło jak świat usłyszał o Tobie.
Usłyszał najpierw w Grabonogu, a potem w Gostyniu.
W Wielkopolsce na Śląsku i w Berlinie.
I pamięć o Tobie wciąż żywo trwa.
A teraz?
Teraz spoglądasz na nas z nieba Edmundzie i zapewne rozmyślasz:
Co moim siostrom jeszcze potrzeba?
A gdybyś teraz zapukał do moich drzwi?!

ℒℒℒ

O prostotę Cię tylko proszę-
taką czystą jak źródłana woda,
taką niewinną jak niemowlę w ramionach matki,
taką zwyczajną na każdy dzień,
taką jasną jak słońce o poranku,
taką, jaką Ty żyłeś na co dzień Edmundzie.

ℳ ℳ ℳ

*Synu polskiej ziemi,
apostole ludu polskiego,
opiekunie sierot, ubogich i chorych,
odzwierciedlenie Chrystusowej miłości,
Błogosławiony Edmundzie,
pogłębiaj w moim sercu
wiarę w Jezusa Chrystusa Syna Bożego!*

ℳ ℳ ℳ

*Zamyślony niegdyś z piórem w dłoni przy blasku świecy
pochylałeś się Ojczy Edmundo nad białą kartką,
aby napisać słów parę do swoich siostrzyczek,
Dziś z nieba zaglądasz przez okno,
by napisać list w moim sercu,
list pełen miłości i prostoty,
list, który jeszcze bardziej ma otworzyć moje serce
na drugiego człowieka,
tego najmniejszego i najbardziej potrzebującego.*

ℳ ℳ ℳ

*Tyle o Tobie już słów napisano,
i tyle nut w różnych pieśniach i piosenkach zabrzmiało.
A my wciąż odkrywamy Cię na nowo dzięki słowom,
które sam nakreśliłeś piórem przy blasku świecy,
aby były dla nas bliską obecnością Twoją,
wskazówką i radą oraz dobrym słowem
na codziennej drodze ku szczytom nieba.*

ℳ ℳ ℳ

*Prostota i miłość - to dwa filary,
które w testamencie nam zostawiłeś.
a my służebniczkę tak je na co dzień realizować mamy,
abyśmy jak Ty „serdecznie dobrymi”
w każdej chwili dnia być potrafiły.*

ℒ ℒ ℒ

Tak sobie myślę Ojciec Edmundzie...

Jak by to było gdybyś teraz przyszedł i zapukał do moich drzwi?

I czy miałbyś na sobie swój surdut, białą apaszkę no i oczywiście brodę?

No i o co byś mnie chciał zapytać?

I czy w ogóle byś pytał?

Gdybyś teraz przyszedł i zapukał zapewne,

bym się ogromnie zdziwiła i aż zaniemówiła.

Otworzyłabym szeroko oczy zastanawiając się czy to możliwe?!

Tak sobie myślę Ojciec Edmundzie, że Ty przychodzisz codziennie i pukasz,

Pukasz do drzwi mojego serca i pytasz:

Czy okazałam dziś miłość, choremu, biednemu i cierpiącemu?

Czy troską otoczyłam tych najmniejszych co pod swoją opieką mam?

Czy miłością i prostotą dziś żyłam?

I czy swoje obowiązki godnie dzisiaj wypełniłam?

Czy.....

Tych pytań być może byłoby wiele, a moje odpowiedzi?

Ty Ojciec Edmundzie nie musisz na nie czekać, bo dobrze już je znasz, tak jak i ja.

Wystarczy tylko, że wsłucham się w siebie i zajrzę w głąb swojego serca!

s. Angelika Stala